

Szeged-Alsóközpont, 1893. március 25. – Mórahalom, Szeged, 1978. január 22.

Kisparaszti családból származott. Hat elemi végzet. Az első világháborúban négy évig katonáskodott, hazatérte után szülei földjén gazdálkodott. 1931-től volt tagja a Független Kisgazdapártnak. 1935-ben megalakította a Szeged-alsótanyai pártszervezetet, amelynek elnöke lett. 1944. december 16-ikán Szegeden választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe, 1945. november 4-től Csongrád és Csanád vármegyei választókerületben nemzetgyűlési képviselő. 1946. március 13-ától a szegedi pártszervezet egyik alelnöki tisztét töltötte be, augusztus 31-én bekerült a Magyar Paraszt szövetség helyi szervezete választmányába is. Elindult az 1947. évi országgyűlési választásokon és 1949-ben is, de nem választották újjá. Földjén gazdálkodott tovább. Az 1948. október 9-i tisztújításkor a párt szegedi szervezetének elnöke, később társelnöke lett. Az 1949. május 15-i utáni választások után folytatta pártszervező tevékenységét, gyűléseket hívott össze, agitált a mezőgazdaság nagyüzemi átszervezése ellen; ezért 1952-ben letartóztatták, Szegedre, majd Márianosztrára vitték, államellenes cselekedet vádjával halálra ítélték. Balogh István közbenjárására, Dobi István segítségével kapott kegyelmet. 1956. november 1-jén került haza, de 1956. decemberben újra letartóztatták. 1961-ben amnesztiával szabadult. Szabadulása után földjén gazdálkodott, majd kitanulta az ácsszakmát, s önálló iparosként dolgozott haláláig.